

Arrest

nr. 211 223 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. J. WALDMANN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juli 2018 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : N.

geboortedatum : 11.05.1960

geboorteplaats : ?
nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: M. W., N.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/07/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem op 28/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
(...)

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit van document die hem niet toebehoren.

(PV HV21RB006507/2018 van de politie zone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem.)

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom ham een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 28/07/2018 door de politiezone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem en verklaart dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het bezit van document die hem niet toebehoren. (PV HV21RB006507/2018 van de politie zone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem.) Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te

schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de onbevoegdheid van de steller van de akte aan, en voert zij de schending aan van de artikelen 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, en van de artikelen 6 tot en met 9 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van de bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

“La requérante prend premier moyen de l'incompétence de l'auteur de l'acte, des articles 74/14 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs, des articles 6, 7, 8 et 9 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences.

7.1.1. Quant à l'interdiction d'entrée

12. *L'interdiction d'entrée est justifiée par la partie adverse sur pied des dispositions suivantes :*

- *Article 74/11 § 2- 2ème alinéa : La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :*

o 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

o 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée

13. *L'article 6 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences prévoit que délégation de pouvoir est donnée aux membres du personnel de l'Office des Etrangers qui exercent au minimum, une fonction d'attaché ou appartenant la classe 1 pour l'application des disposition de la loi du 15 décembre 1980 ; (...) 74/11/ § 1er, 2ème alinéa (...), les assistants administratifs ne jouissant d'une délégation de compétence que dans les cas où ils sont désignés nommément par le Directeur général de l'Office des Etrangers au moyen d'un écrit, daté et signé par lui.*

14. *En l'espèce Madame VAN HANDENHOVE n'est pas attaché et ne joint pas à la décision attaquée ladite délégation de sorte que le deuxième acte attaqué est pris par une personne incompétente et par conséquent nul.*

15. *L'article 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs précise que la « motivation exige consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ». En l'espèce, tel n'est pas le cas puisque la motivation est prise par une autorité incompétente.*

16. *En outre, la décision querellée, est motivée en raison de l'absence de délai pour le départ volontaire, motif que l'assistant administratif ne pouvait constater. En ce cens la partie requérante se réfère à votre arrêt du 13 septembre 2017 n°191.942 (Pièce 3)*

17. *Pour ces motifs, l'acte attaqué repose sur des éléments de faits et de droit non pertinents, de sorte que la décision attaquée est improprement motivée et viole les dispositions visées au moyen.”*

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken

van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Verzoekende partij haalt de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, maar deze bepaling heeft betrekking op een beslissing tot verwijdering en meer bepaald de termijn om het grondgebied te verlaten. De in casu bestreden beslissing is geen beslissing tot verwijdering maar wel een inreisverbod. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

In haar eerste middel zet de verzoekende partij vooreerst uiteen dat *“En l’espèce Madame VAN HANDENHOVE n’est pas attaché et ne joint pas à la décision attaquée ladite délégation de sorte que le deuxième acte attaqué est pris par une personne incompétente et par conséquent nul.* Verzoekende partij stelt dus dat de administratief deskundige die de bestreden beslissing ondertekende, namelijk mevrouw Van Handenhove V.(...), geen attaché is en dus volgens de verzoekende partij niet de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te nemen.

In antwoord op dit argument stelt de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat de akte tot aanstelling van de Directeur-Generaal, getekend op 1 juli 2015, die mevrouw Vanhandenhove V.(...) aanstelt om de bevoegdheid uit te oefenen die gedelegeerd wordt aan de personeelsleden van de dienst vreemdelingenzaken die, op zijn minst een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 6, §1 en 13, §1, van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009, zich in het administratief dossier bevindt.

Deze akte tot aanstelling bevindt zich inderdaad in het administratief dossier. De akte tot aanstelling vermeldt het volgende:

“Mevrouw VANHANDENHOVE V.(...) wordt aangesteld om:

1° de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 6, § 1 en 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009;

2° te beslissen over de afgifte, de verlenging, de nietigverklaring of de opheffing van een visum krachtens de visumcode”.

De artikelen 6, § 1 en 13, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van de bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luiden als volgt:

“Art. 6.§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [9 artikel 1/2, § 3; artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; artikel 7, tweede, derde en vijfde lid;]9 artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;]1 [8 artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid, en § 3;]8; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]1 [8; artikel 13, § 1, derde lid, tweede zin, en §§ 3 en 4; artikel 18, § 3;]8 artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [4 artikel 27; artikel 28]4; [9 artikel 29, tweede lid; artikel 40ter, § 2, zesde lid; artikel 41ter;]9 [8 artikel 42bis, § 1, eerste lid, eerste zin, 2 en 3; artikel 42ter, §§ 1 en 2; artikel 42quater, §§ 1 tot 4]8 artikel 42quinquies, § 4; [9 artikel 43; artikel 44; artikel 44bis, §§ 1 en 4, behalve indien de betrokkene een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft; artikel 44ter; artikel 44quater, tweede lid; artikel 44quinquies; artikel 44sexies, eerste en tweede lid; artikel 44septies, § 1, eerste en tweede lid; artikel 44nonies, behalve indien de duur van het inreisverbod langer is dan drie jaar; artikel 47/4;]9 [10 artikel 48/9, § 7, tweede lid;]10 artikel 49, § 1, eerste lid, 6°, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste en tweede lid, en § 5;]8; [10 artikel 50, § 2, eerste lid]10; [10 ...]10 [10 artikel 51/5, §§ 1, 2, § 3, tweede lid, § 4, eerste tot derde lid en § 6, tweede lid]10; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [6 ...]6 artikel [10 artikel 57/6, § 2, eerste lid, 3°]10; [6 artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]6; artikel 53bis; [3 artikel 54, § 1, eerste lid;]3 [10 artikel 57/6/4, tweede en derde lid; artikel 57/6/6, § 5;]10 artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3,

§ 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; [9 artikel 61/8, § 1;]9 artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [2 artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;]2 [5 artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;]5 artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [4 artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]4; [10 artikel 74/6, § 1]10; artikel 74/7; [9 artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/14, § 1, derde tot vijfde lid, en § 2, tweede lid; artikel 74/15; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1, en § 2, eerste tot derde lid en vijfde lid; artikel 74/20; artikel 74/21.]”

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; [2 artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4]2; [2 artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5]2; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; [3 artikel 32, § 2ter; eerste lid;]3 artikel 40, eerste en vijfde lid; [1 artikel 44, tweede lid;]1 artikel 49; [2 artikel 51, § 2, tweede lid]2; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; artikel 54; artikel 57; [4 artikel 58;]4 artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde lid; artikel 103/3; artikel 110bis, § 1, § 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110ter; artikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; [3 artikel 110sexiesdecies, § 3 en § 4, derde lid;]3 artikel 118, eerste lid.3”

Uit deze artikelen volgt dat mevrouw Vanhandenhove V.(...) de bevoegdheid heeft om een beslissing te nemen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd in casu op deze grond genomen. Mevrouw Vanhandenhove V.(...) was dus wel degelijk bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij acht ook de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 geschonden aangezien mevrouw Vanhandenhove V.(...) volgens haar niet bevoegd was voor het nemen van de bestreden beslissing. Gezien voorgaande bespreking is ook dit onderdeel van het eerste middel niet gegrond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 44nonies van de vreemdelingenwet, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, en van het algemeen beginsel van de hoorplicht.

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

“La requérante prend un second moyen pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la violation des articles 44nonies de la loi, 74/11, 74/13 et 62 de la loi du 15 décembre 1980, de principe du raisonnable et de proportionnalité ainsi que de la violation du principe général de droit de l’Union européenne à être entendu par les deux actes attaqués

18. L'article 74/11 de la loi dispose, en son premier paragraphe que :

« la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

- 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.
- 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

19. Les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la Loi précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » 1.

20. L'article 11 de la directive 2008/15/CE prévoit quant à lui que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou

- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ».

21. La Cour de justice a eu l'occasion de préciser dans son arrêt du 11 juin 2015 s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE :

(...) si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours», « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de "danger pour l'ordre public", au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard» (points 50 à 52), et conclu qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte»

22. Dans cet arrêt, précisant qu'« il convient de considérer que la notion de "danger pour l'ordre public", telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission» (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte,

d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers» (point 65)

23. Votre Conseil a eu l'occasion, dans sa jurisprudence, d'indiquer qu'il y avait lieu de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, également dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée³.

24. L'acte attaqué pris par la partie adverse sur pied unique de l'article 74/11 qui fixe la durée de l'interdiction d'entrée à trois ans repose sur la considération que « *Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit van document die hem niet toebehoren. (PV HV21RB006507/2018 van de politie zone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem.) Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

25. *Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.*».

26. Votre conseil relèvera qu'il ressort des termes même des actes attaqués que l'affirmation selon laquelle le requérant pourrait « compromettre l'ordre public », est entièrement déduit du seul constat de l'existence d'un procès-verbal dressé par la police aéroportuaire.

27. Il appartenait à la partie adverse ; en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tous les éléments de fait et de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de la décision. Si tel avait été le cas, la partie adverse aurait entre autre constaté que la partie requérante n'est pas poursuivie pour ces faits et qu'en outre elle est en ordre de séjour (pièce 4).

28. Votre Conseil a déjà jugé :

« qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation » et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission ». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément ».

29. En l'espèce, la décision attaquée est prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 1° de la Loi et constate qu' « aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ». L'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13septies) pris le même jour que l'interdiction d'entrée présentement attaquée avait en effet estimé que « le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public », conformément à l'article 74/14, § 3, 3° de la Loi, et n'avait dès lors pas accordé au requérant de délai pour quitter le territoire.

30. La notion de risque d'atteinte à l'ordre public doit être interprétée de manière stricte, de sorte que la portée de cette notion ne saurait être déterminée unilatéralement par l'État sans qu'elle ne puisse être contrôlée⁴); Dans ce cadre, la jurisprudence convient que la partie adverse doit procéder à un examen individuel afin de déterminer si le requérant constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public⁵; La partie adverse ne peut se contenter de s'appuyer sur une quelconque présomption afin de constater un tel danger ni s'affranchir de motiver dans sa décision quel danger ce comportement représente pour l'ordre public, sans méconnaître les exigences découlant d'un examen individuel. Toute infraction pénale, à supposer à supposer qu'une infraction pénale soit reprochée au requérant en cas d'espèce, ne constitue pas nécessairement une atteinte significative telle que pour être qualifié d'atteinte à l'ordre public, lequel constitue le fondement de la société.

31. Il ressort du corps de l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la CJUE, relatif à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres, que « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour⁶. Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu

d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger⁷.

32. Ainsi, au vu de la teneur de cette jurisprudence européenne dont les enseignements sont applicables en l'espèce, votre Conseil ne peut que considérer qu'en indiquant que *Betrokkene is op heterdaad betrappt voor bezit van document die hem niet toebehoren. (PV HV21RB006507/2018 van de politie zone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem.) Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.*». la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance à tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir au constat que le comportement personnel du requérant représente un danger réel et actuel pour l'ordre public⁸.

33. En vertu de l'article 44nonies, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, « [l]e ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44bis d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

34. En l'espèce, le Conseil observera à l'examen du dossier administratif et des pièces que la partie requérante est non seulement en ordre de séjour mais, surtout, qu'elle v la quasi-totalité de ses quarante-cinq années d'existence au jour de la prise de décision. Or, il n'apparaît pas que la partie défenderesse ait pris cette circonstance en considération, violant ainsi l'article 44nonies de la loi du 15 décembre 1980.

35. Enfin, votre conseil a déjà jugé⁹ toutefois qu'en fondant le constat selon lequel « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale » sur ces seuls condamnation et procès-verbaux, et sur le fait que le requérant n'a pas obtempéré à des ordres de quitter le territoire, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, § 1, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. En outre si la partie requérante avait été entendue, la solution dégagée aurait abouti à un résultat différent et le prescrit de l'article 74/13 aurait été respecté.

36. Il appartenait, en effet, à la partie défenderesse, plutôt que de se limiter aux seuls constats et affirmation rappelés supra, d'examiner les actes infractionnels dont le requérant a été reconnu coupable ou qui peuvent lui être reprochés, ainsi que sa situation personnelle, en vue d'évaluer si ces actes et/ou cette situation révèlent des éléments « de fait ou de droit » permettant de considérer que son comportement personnel constitue une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » et, partant, de conclure qu'il « constitue une menace grave pour l'ordre public », ce qui ne ressort nullement ni de la motivation de la décision querellée, ni de l'examen du dossier administratif.

37. En pareille perspective en se fondant sur la considération selon laquelle « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur la seule affirmation précitée, ainsi que sur les constats, d'une part, du PV dont le requérant a fait l'objet et, d'autre part, du caractère supposé irrégulier de son séjour en Belgique la partie n'a pas suffisamment motivé ses décisions en fait et en droit au regard de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4 de la Loi et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence mentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la considération d'ordre public n'étant pas correctement motivée, celle-ci ne serait justifier raisonnablement et proportionnellement l'acte entrepris

38. En conséquence, le deuxième moyen, en ce qu'il se fonde notamment sur la violation des dispositions visées au moyen, est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken

van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de inhoud van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en ze inhoudelijk bestrijdt. Zij voert in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

Verzoekende partij haalt de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar deze bepaling heeft betrekking op een beslissing tot verwijdering. De in casu bestreden beslissing is geen beslissing tot verwijdering maar wel een inreisverbod. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij heeft het in haar tweede middel over "*une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale*". De verzoekende partij verwijst onder meer naar de artikelen 7, 4. en 11, 2. van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Zij stelt dat de verwerende partij had moeten rekening houden met alle elementen eigen aan de zaak, en meer bepaald met de natuur en de ernst van de gepleegde feiten, alsook de termijn die verstreken is sinds ze werden gepleegd. Had de verwerende partij dit gedaan, dan had zij volgens de verzoekende partij vastgesteld dat de verzoekende partij voor deze feiten niet was vervolgd en zij een verblijfsrecht heeft in Frankrijk. De verzoekende partij verwijst naar stuk 4. Als de verzoekende partij gehoord was geweest, zou de beslissing volgens haar dan ook anders geweest zijn.

De verzoekende partij kan artikel 7, 4. van voormelde Richtlijn niet dienstig aanvoeren. Deze bepaling handelt immers over het afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen in het kader van een terugkeerbesluit. De in casu bestreden beslissing betreft geen terugkeerbesluit, maar wel een inreisverbod. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging zou zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De bestreden beslissing vermeldt, voor wat het openbare orde motief betreft, enkel dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor het bezit van een document dat hem niet toebehoort, en dat uit het bedrieglijk karakter van

dit feit kan afgeleid worden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit het "administratief rapport: Openbare orde", dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt overigens dat de verzoekende partij op 27 juli 2018 door de luchtvaartpolitie werd onderschept en dat de geldigheids- en afgiftedatum van het paspoort van de verzoekende partij werden vervalst. In het paspoort staan immigratiestempels van 2014 terwijl het paspoort zou afgegeven zijn in 2018. De verzoekende partij betwist deze feiten overigens niet.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 11, 2. van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze bepaling stelt: "2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*". De verwijzing naar "een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid" wordt door de richtlijn dus enkel opgelegd wanneer een inreisverbod van meer dan vijf jaar wordt opgelegd. In casu gaat het om een inreisverbod van drie jaar.

Deze bepaling van de richtlijn is in Belgisch recht omgezet in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Het vormen van "een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid", is enkel een expliciete wettelijke voorwaarde wanneer een inreisverbod van meer dan vijf jaar wordt opgelegd. Deze bepaling luidt als volgt: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.". In casu is de bestreden beslissing echter niet gegrond op deze bepaling, maar wel op artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Bovendien wordt er geen inreisverbod van meer dan vijf jaar, maar wel van slechts drie jaar opgelegd. De verwerende partij moet daarom enkel rekening houden met "de specifieke omstandigheden van elk geval", zoals bepaald bij artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, bij zijn beslissing om een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar, en de verwerende partij moet dus in casu niet specifiek motiveren waarom de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid zou zijn. Deze beoordeling van de verwerende partij dat "betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" kadert bijgevolg louter in de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat ook de verwijzingen van de verzoekende partij naar rechtspraak met betrekking tot de artikelen 7, 4. en 11, 2. van Richtlijn 2008/115/EG, niet dienstig zijn.

Voor zover de verzoekende partij aanhaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met de specifieke elementen eigen aan de zaak, stelt de Raad het volgende vast:

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Uit de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 juli 2018 blijkt dat de verzoekende partij inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij stelde geen beroep in tegen deze beslissing, en ze is dan ook definitief. De verzoekende partij betwist overigens niet dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze vaststelling op zich volstaat voor de verwerende partij om de verzoekende partij een inreisverbod van maximum drie jaar te kunnen opleggen.

De bestreden beslissing motiveert als volgt waarom in casu wordt gekozen voor een inreisverbod van drie jaar: "Betrokkene werd gehoord op 28/07/2018 door de politiezone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem en verklaart dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch

medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het bezit van document die hem niet toebehoren. (PV HV21RB006507/2018 van de politie zone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem.) Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”.

Uit deze uitgebreide motivering blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij. De verzoekende partij betwist deze motieven ook niet in concreto. Het enige motief dat zij wel betwist, is dat zij illegaal zou zijn. De verzoekende partij stelt immers dat zij over een verblijfsrecht beschikt. Uit stuk 4, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat de verzoekende partij een verblijfsrecht zou hebben in Frankrijk tot 2022. Een kopie van dit stuk bevindt zich ook in het administratief dossier. Ook uit het “Administratief rapport: Openbare orde” blijkt dat de verzoekende partij een verblijfsdocument of attest van immatriculatie Model A heeft voorgelegd afgeleverd op 26 januari 2012 in Frankrijk. Dit document is geldig tot 25 januari 2022. Het betreft volgens het rapport een authentiek verblijfsdocument.

De Raad merkt op dat wanneer een lidstaat een inreisverbod met signalering ter fine van weigering oplegt, dit in beginsel geldt voor alle lidstaten van het Schengengebied. Wanneer blijkt dat de onderdaan van een derde land over een geldige verblijfstitel in een lidstaat van het Schengengebied beschikt, dan dient de lidstaat die het inreisverbod oplegt in overleg te treden met de lidstaat die de verblijfstitel heeft uitgereikt, over de vraag of er voldoende grond is tot intrekking van de verblijfstitel. Dit betekent echter niet dat België geen inreisverbod kan opleggen, noch dat dit overleg dient plaats te vinden vooraleer een inreisverbod op te leggen. Indien de verblijfstitel wordt ingetrokken dan blijft het inreisverbod voor het gehele Schengengebied in stand. Wanneer het overleg er echter in resulteert dat de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, maar van kracht blijft, moet de lidstaat die het inreisverbod voor het gehele Schengengebied heeft opgelegd dat omzetten in een zuiver nationaal inreisverbod, dat alleen geldt voor zijn eigen grondgebied en kan die lidstaat de betrokken onderdaan van een derde land dan hooguit in zijn nationale lijst ter fine van weigering van toegang signaleren. Tegelijkertijd dient de betrokken onderdaan van een derde land billijk te worden behandeld en in staat te worden gesteld naar de lidstaat te vertrekken die de verblijfstitel aan hem heeft afgegeven, teneinde daar van zijn verblijfsrecht gebruik te maken in plaats van naar zijn land van herkomst te moeten terugkeren. (Hof van Justitie, C-240/17 – E van 16 januari 2018). In casu blijkt dat de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Als de verzoekende partij over een verblijfstitel in Frankrijk beschikt, weerhoudt de bestreden beslissing de verzoekende partij er dus niet van om zich naar Frankrijk te begeven indien zij beschikt over de noodzakelijke documenten. Bovendien toont het verblijfsdocument voor Frankrijk niet aan dat de verzoekende partij zich niet illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. Overleg met Frankrijk zal bepalend zijn voor het al dan niet weerhouden van de signalering van weigering tot toegang voor alle lidstaten van het Schengengebied, dan wel voor een nationale signalering. Wat er ook van aan is, het blijkt wel degelijk uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met de verblijfstitel van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aanvoert, stelt de Raad vast dat er zich in het administratief dossier twee stukken bevinden, namelijk ‘Formulaire confirmant l’audition d’un étranger’ en ‘Questionnaire’, die beide dateren van 28 juli 2018 en waaruit duidelijk blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord. Uit deze stukken blijkt dat de verzoekende partij enkel de volgende informatie heeft meegegeven aan de ondervrager: dat hij één maand geleden naar België is gekomen, dat hij hier is om naar Kinshasa te reizen, dat hij niet kon terugkeren naar het land waar hij internationale bescherming vroeg of naar zijn herkomstland omwille van de wijze waarom de autoriteiten de mensen exploiteren, dat hij internationale bescherming heeft gevraagd in Frankrijk, dat geen vingerafdrukken werden genomen, dat hij niet ziek is, en dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. Ook de bestreden beslissing vermeldt dat de verzoekende partij *“voorafgaandelijk deze beslissing werd (...) gehoord door de politiezone van DAC-Luchtvaartpolitie Zaventem op 28/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen”*. Uit deze elementen blijkt dat de verzoekende partij dus wel degelijk werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en de verzoekende partij kan de schending van de hoorplicht dan ook niet dienstig aanvoeren.

De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist. Zij blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU